

Verk av Marijn Dijkmeijer, Emma Åvall och Johan Engqvist.

Bilder: Marijn Dijkmeijer, Emma Åvall, Johan Engqvist

meijer bort från idén om människan som höjd över djur och natur. Men hon tar livsformernas uppkomst snarare än deras upplösning till ämne. Genom gåtor, retoriska frågor och allegorier frammanar Dijkmeijer en symbiotisk snarare än kampinriktad förståelse av evolutionen.

I ett mer existentiellt register utforskar även Clara Aldén förhållandet mellan symbios och kamp genom 3D-skulpturer och ljudverk. Aldén förskjuter perspektivet i Mary Shelleys klassiska roman om Frankenstein, för att ställa den smärtsamma frågan om hur förhål-

landet mellan mor och barn kan förstås i termer av ömsesidigt behov och tilltagande kontrollförlust. Hennes skulpturer hade jag gärna sett på annat sätt än online, då de tycks bära på ett i positiv mening arkaiskt skimmer.

Avslutningsvis återknyter Peter Nylund på ett både respektfullt och elegant sätt till frågan om den blockade blickens poetik. I sin hemmastudio har Nylund bjudit in utrikesfödda och nyanlända HBTQ-personer. Han låter dem själva bestämma över poser och ögonblick för fotografi. Genom att på så vis avhända sig en del av konstnärsrollen, för att i stället tillhanda-

hålla en digital plattform för dessa personers verk, undviker Nylund de etiska fallgroparna i det slags engagerade entreprenörskap som är alltför efterfrågat i dag.

”Clustering illusions through uncommon patterns” är en ömsom lågmäld ömsom underfundig utställning med allvarlig underton. Men även om det spretar, som sig bör, finns det inget som riktigt sticker ut. Kanske för att ramverket förefaller ha varit oklart och otillfredsställande.

Johannes Björk
kultur@gp.se

Konst

Ung konst visas på Göteborgs konstmuseum

Utställningen med konstnärerna som fick Sten a Olssons kulturstipendium 2020 stod länge oöppnad på ett stängt museum. Nu kan publiken äntligen möta den unga konsten genom Martin Solymar, Hanna Järlehed och Carl Hammoud. GP:s Sara Arvidsson har varit där.

Som många andra arrangemang var Sten A Olssons stipendieutställning tänkt att visas tidigare, men den flyttades fram som ett resultat av den seglivade pandemin. Nu kan vi äntligen se 2020 års stipendiater på Göteborgs konstmuseum, efter att museet har varit stängt en längre tid.

Två av stipendiaterna är bildkonstnärer, den tredje är keramik. De är födda på 1970- och 80-talet och är således relativt unga.

Martin Solymar inleder med sina suggestiva och tropiska målningar, vars motiv ser både bekanta och främmande ut. Dinglande lianer i någon prunkande skog, vampyrliknande vålnader och ornament trängs i hans giftgröna sagovärld. Jag kan nästan känna hur den fuktiga hettan sipprar från hans verk. I mitten av rummet står en träskulptur som ser ut som en hybrid mellan en vikingabåt och ett fantasidjur.

Ibland tar abstraktionerna över och då tycker jag mig se drag av Per Kirkeby. Mina tankar dras också till Joseph Conrads dunkla bok ”Mörkrets hjärta” – en beskrivning av den skuldtyngda kolonialismen – och till konstnärer som under 1900-talets första hälft sökte sig till exotiska kulturer för att finna inspiration. Solymars konst verkar således ta avstamp i ett slags meta-narrativ; han tar vägen via andras berättelser och finner därigenom en unik miljö.

”

Jag tror inte att jag någonsin har besökt en Sten A Olsson kulturstipendiumutställning som har gjort mig besviken.

Carl Hammouds arbeten är också måleribaserade, men har i övrigt inte mycket gemensamt med Solymars. Hammouds minutiöst utförda målningar och teckningar framställer interiörer och objekt som är hämtade från det vardagliga livet. Inplastade böcker och tomma glasmontrar ger ledtrådar om att vi har stigit rakt in i en komplex händelsekedja. Miljöerna och tingen har skapats av människor, men de organiska livstecknen uteblir. Trots att hans motiv är all dagliga har de en surrealistisk ton; blicken tycks lura oss. Tillvaron styckas upp i oförenliga beståndsdelar och varje verk fungerar därför som ett rudimentärt bevis i en gåta. Han kan beskrivas som en målerisk Hitchcock, men i Hammouds fall serveras ingen upplösning.

Hanna Järleheds keramiska objekt har placerats som om de befann sig i en ringdans. Några av föremålen ser ut som bastanta ihåliga urnor men de är i själva verket solida. Mest fascinerad blir jag av de föremål som ser ut att vara gjorda av levande materia eller av sprött papper. De verkar underbart känsliga och jag får intrycket av att de hade reagerat om jag hade kunnat vidröra dem. Järleheds förmåga att kunna skapa dessa livfulla former av lera och turkos och brun glasyr är remarkabel. Och trots att de egentligen inte har någon reell koppling till Hammouds målningar av olika arkiv och böcker, förminner jag en visuell koppling emellan dem.

Jag tror inte att jag någonsin har besökt en Sten A Olsson kulturstipendiumutställning som har gjort mig besviken. Detsamma kan sägas om denna senaste utställning. Martin Solymar, Hanna Järlehed och Carl Hammoud förtjänar sina stipendier. Deras arbeten är signaturstarka, på olika sätt, och riskerar därför inte att förväxlas med andras.

Men jag kan ställa mig en aning frågande till varför detta stipendium så sällan delas ut till personer som inte producerar målningar, skulpturer eller flyttbara objekt och därmed inte har samma försprång på den kommersiella marknaden. Jag skulle därför i framtiden vilja se fler ”osäkra kort”: verk som i sammanhanget kan förvåna mig.

Sara Arvidsson

Keramikern Hanna Järleheds verk har i utställningen ”Sten A Olssons kulturstipendium 2020” placerats som om de befann sig i en ringdans.

Bild: Hossein Sehatlou